

พริตตีหน้าซ้ำ

ฐิติพร อินคร

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษ

ฟู้ววววฟู้ ฟู้ววววฟู้ เสียงไต่เป่าผมจากช่างทำผมกำลังดึงม้วนผมให้ฉันอย่างพิถีพิถัน
“วันนี้แต่งหน้าสวยมากเลยนะคะคุณหมอ มีนัดพิเศษหรือคะ” ช่างทำผมพูดคุยกับฉันอย่างคุ้นเคย
และเรียกว่าคุณหมอเสมอแม้จะทราบว่าเป็นเภสัชกร

“จะไปดูแข่งฟุตบอลจ้า” ฉันตอบเสียงดังให้หลบเสียงไต่เป่าผม

“อาทิตย์ที่แล้วทีมใหญ่มาเยือน ได้ข่าวว่าเสมอนี้คะ คุณหมอได้ไปดูไหมคะ” ช่างทำผมชวนคุยถึงทีม
ฟุตบอลอันเป็นความภาคภูมิใจของพวกเราแม้จะเป็นจังหวัดเล็กๆแต่สามารถเข้าไปแข่งขันในไทยพรีเมียร์ลีกได้

“ไปคะ ๆ แต่ไปแป๊บเดียว ก็กลับแล้วคะ” ฉันยังคงต้องพูดเสียงดังคล้ายตะโกน

“อาทิตย์นี้ก็แข่งที่เราอีกหรือคะ ทำไมไม่ไปแข่งสนามทีมเหย้า” ช่างทำผมยังคงถามต่อเพราะเข้าใจ
ว่าปกติแล้วจะมีแข่งที่จังหวัดเราสัปดาห์เว้นสัปดาห์

“สนามทีมเหย้าปิดซ่อมคะ เขาเลยต้องขอใช้สนามทีมเรา” ฉันอธิบายอย่างกับเป็นแฟนคลับด้วย

ย้อนคิดถึงวันเสาร์ที่แล้ว ฉันในฐานะหัวหน้างานควบคุมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ระดับจังหวัด
แต่งกายทะมัดทะแมง เสื้อสีฟ้าริ้วอันเป็นเครื่องแบบแสดงการเป็นเจ้าหน้าที่จากกระทรวงสาธารณสุข พร้อม
ด้วยหัวหน้ากลุ่มงานผู้บังคับบัญชาของฉัน ทีมเจ้าหน้าที่จากสำนักงานสรรพสามิต เจ้าหน้าที่ตำรวจ และกอง
กำลังทหาร รวม 25 คน ตรงเวลาตามนัดหมาย 15.00 น. ณ สนามฟุตบอลที่ตั้งอยู่ในสถานศึกษา วันนี้ทีม
เยือนอันดับต้นตารางมาแข่งที่บ้านเราซึ่งเป็นทีมอันดับกลาง ๆ ก่อนไปท้ายตาราง ผู้ชมจากทั้งในจังหวัดเรา
และจังหวัดใกล้เคียงกำลังเดินทางเข้าสนามอย่างคึกคัก เสียงพิธีกรเชิญชวนให้ทุกคนเร่งเข้าที่นั่งสลักับ
เสียงดนตรีเร้าใจ สร้างความคึกคักให้ผู้ชมเร้าใจยิ่งขึ้น แม้นอนนี้แทบไม่มีที่นั่งว่างในสนามเหลือแล้วก็ตาม

ก่อนนั้นครึ่งชั่วโมงหัวหน้ากลุ่มงานผู้บังคับบัญชาของฉันที่ได้รับมอบหมายเป็นหัวหน้าทีม นัดหมาย
หัวหน้าทีมต่าง ๆ เพื่อประชุมวางแผนการตรวจสอบและจับกุมการขายการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ณ ห้อง
ประชุมในสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด เนื่องจากมีร้องเรียนของประชาชนว่าสนามฟุตบอลตั้งอยู่ในสถานศึกษา
มีเยาวชนพร้อมครอบครัวไปร่วมชม ร่วมเชียร์ แต่กลับมีกองเชียร์บางคนเมามายจนอาจทำให้เกิดความไม่
ปลอดภัยต่อผู้อื่น ซึ่งทางสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดได้ทำหนังสือราชการแจ้งข้อกฎหมายไปยังเจ้าของสนาม
และผู้บริหารทีมฟุตบอลได้รับทราบถึงข้อห้ามแล้ว และคาดว่าจะได้รับความร่วมมือ เน้นว่าทีมงานเราจะเดิน
ประชาสัมพันธ์ ให้คำแนะนำ ขอความร่วมมือห้ามขาย ห้ามดื่ม แผนการว่าจะเดินวนรอบสนามกลับมาที่เดิม
จะไม่ใช้กำลังจับกุมเด็ดขาด เราแยกย้ายและนัดเจอกันอีกครั้งที่หน้าสนามฟุตบอล รถตู้สำนักงานสาธารณสุข

จังหวัดพหุหน้าทีม ฉันทและเจ้าหน้าที่สรรพสามิต รวม 5 คน ไปจอดตรงประตูทางเข้า ซึ่งเจ้าหน้าที่ ตำรวจและทหาร จำนวน 20 นาย ได้มารออยู่ก่อน แล้ว

“ส่งทีมแล้วออกไปจอดตรงข้างนอกนะคะ ถ้าทำงานเสร็จพี่จะโทรเรียกให้มารับที่เดิม” ฉันท บอกพนักงานขับรถก่อนจะลงจากรถตู้เป็นคน สุดท้าย

“ถ้าทุกคนเข้าใจแล้วก็เริ่มปฏิบัติงานได้” เสียงตะโกนอย่างเข้มแข็งของนายตำรวจ สั่ง เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เข้าแถวรับคำสั่งตามด้วยเสียง ตบรองเท้าคอมแบตอย่างพร้อมเพรียงอันเป็น เอกลักษณ์

“ผมให้ลูกน้องเดินนำหน้า 2 คน และที่เหลือคือปิดท้ายกับทหารครับ” นายตำรวจเดินเข้ามาแจ้งหัวหน้าทีมที่มาถึงบริเวณนั้นพอดี

“เราเน้นพูดคุย ประชาสัมพันธ์ แต่ถ้าเจอ เคสและพอจะเก็บหลักฐานได้จะรบกวนท่านช่วย ขอบัตรประชาชนให้น้องถ่ายรูปให้หน่อยครับ” หัวหน้าทีมกล่าวย้ำกับนายตำรวจและนายทหาร

“สายข่าว แจ้งมาว่ามีชายหลายร้านเลย นะคะ น่าจะเกินสิบ ชายอยู่รอบสนามเลยคะ” ฉันท รับแจ้งทีมให้รับทราบตามที่สายข่าวกลุ่มเยาวชน เข้าไปแฝงตัวเพื่อเก็บภาพตามจุดต่าง ๆ ทั่วบริเวณ สนาม

“เราจะเริ่มปฏิบัติงานเลยไหมครับ เดี่ยว ถ้ามีคนมาแล้วเราจะทำงานลำบาก” นายทหาร กล่าว

“สายข่าวจะชี้จุดการขายเป็นระยะให้ท่าน พิจารณาสั่งการนะคะ เดินผ่านประตูเข้าไปเจ้าแรก อยู่ทางขวามือคะ” ฉันทแจ้งหัวหน้าทีมให้รับทราบ พร้อมกับทุกคน

“โอเคครับ ถ้าพร้อมแล้วเราก็กเริ่มเดินกัน เลยครับ” หัวหน้าทีมสั่งการพร้อมเดินนำทุกคนเข้าไปในสนามท่ามกลางฝูงชน

บริเวณรอบสนามจะเห็นร้านแผงลอยขาย อาหาร เช่น ลูกชิ้น ปลาหมึกย่าง น้ำเปล่า น้ำอัดลมรวมถึงเหล้าเบียร์ ที่วางตั้งอยู่อย่างชัดเจน ราวกับผู้ชายไม่ทราบที่กำลังฝ่าฝืนกฎหมายอยู่ บ้างก็ถูกแซวไฉนถึงน้ำแข็งพร้อมจำหน่ายให้ผู้คนที่ เดินขวักไขว้ซื้ออาหารและเครื่องดื่มเพื่อถือเข้าไป รับประทานข้างในสนาม

“เจ้าหน้าที่สาธารณสุขมาละเด้อ เขาบ่อ ให้ขายเหล้าเบียร์เด้อ” เสียงผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นมา ท่ามกลางผู้คน

“สิมาจับเฮาเด้นิ” อีกเสียงดังขึ้นมา “เขา บ่อให้กินเบียร์ มันสิเชียร์หมวนยุบ่อ” “เจ้าหน้าที่ มาเฮ็ดอีหยังละ” “มันห้ามบ่อได้ดอก ส้ากินเบียร์ มันสิตายยุบ่อ” “เจ้าหน้าที่ฟ้าวเมื่อเลย แล้วบ่อ ต้องมาอีก”

เสียงพูดตะโกนไปมา พร้อมกลุ่มชาย ฉกรรจ์คล้ายนักเลงเริ่มแสดงตัว ซึ่งแน่นอนว่าชาย กลุ่มนี้ไม่ใช่ผู้ชาย ผู้ดื่มหรือกลุ่มผู้คนที่มาเชียร์ ฟุตบอลอย่างปกติเป็นแน่ คาดการณ์ราว 40 คน เดินตามประกบและกดดันพวกเรา ประกอบกับการสื่อสารระหว่างทีมเริ่มเกิดปัญหาเนื่องจากเสียง ดังของฝูงชน

“เราควรออกไปก่อนดีไหม” หัวหน้าทีมปรึกษากับนายตำรวจ เมื่อฉันได้ยินดังนั้นจึงรีบโทรศัพท์เรียกพนักงานขับรถมารับเราทันที

“เพื่อความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ เราควรรีบเดินออกไปครับ” นายตำรวจกล่าวตอบ

“ฉันเราสลายตัวแล้วค่อยว่ากันอีกทีครับ” หัวหน้าทีมพูดพร้อมรีบเดินตามฉันซึ่งมารอที่รถตู้ เมื่อทุกคนมารบก็ออกตัวอย่างรวดเร็ว ไม่มีการพูดคุยใด ๆ จนถึงสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ทุกคนต่างแยกย้ายกลับบ้านยกเว้นฉันที่ต้องเข้าไปในห้องทำงานเพื่อเก็บเอกสารและอุปกรณ์ต่าง ๆ ในระหว่างนั้นก็เห็นนายทหารเดินตามฉันเข้ามา

“พี่ไม่กลับหรือคะ หรือว่ามีอะไรให้หนูช่วยไหมคะ” ฉันพูดขึ้นก่อนในฐานะเจ้าของสถานที่

“ไม่ ๆ พี่จะมาบอกน้องว่า ที่เราทำนั้นมันอันตราย พี่หวังดี ที่เห็นเมื่อสักครู่เนะ แต่ละคนไม่ธรรมดาเลย บางคนเคยถูกส่งมาตดนิสัยกับพี่ บางคนพูดดี ๆ ด้วยไม่ได้เลย พวกเดนตาย” นายทหารกล่าวพร้อมทำสีหน้าเคร่งเครียดจริงจังเนื่องจากเราเคยร่วมงานกันมาเป็นที่ 3 แล้ว

“หนูไม่รู้เลยคะ นี่ก๊ง ๆ อยู่ ทำไมเหมือนเขามารอพวกเรายุ่งแล้วนะ”

“พี่ก็รู้ว่าเขามารอเราไหม แต่พอเห็นไอคนที่รู้จัก ทางที่ดี เราควรหยุด ไม่ต้องไปยุ่งแล้วละ เราอยู่ในที่แจ้ง เขาอยู่ในที่มืด เขาจะมาทำอะไรกับเราก็ได้ มันไม่คุ้มเลย”

“เขารู้จักหนูหรือคะ ตามแผนการทำงาน หนูต้องลงตรวจที่นี่อีก 2 ครั้งนะคะ”

“พี่ไม่รู้ แต่เราไม่ควรทำแบบนี้แล้ว ขอเปลี่ยนงานหรือย้ายงานเลยได้ไหม บอกหัวหน้าเลย เพื่อความปลอดภัยของเรา”

“โอเคคะ หนูจะลองปรึกษาผู้ใหญ่ดูคะ ขอขอบคุณพี่ที่หวังดีนะคะ”

เสียงโทรศัพท์เป่าผมเงียบลง “เสร็จแล้วคะ คุณหมอ หน้าก็สวย ผมก็สวย สวยเหมือนพริตตี้เลย” ช่างทำผมยังคงชมฉันไม่หยุด

“สวยจริงๆ ไข่ไหม สวยจนจำไม่ได้เลยไหมคะพี่” ฉันพูดพร้อมหัวเราะขำขันและยื่นธนบัตร 100 บาทให้ 2 ใบก่อนจะรับสายโทรเข้ามาพอดี

“คะพี่ บ่ายสาม หน้าประตูทางเข้าสนามฟุตบอล หนูจะไปเปลี่ยนชุดแล้วเข้าไปเลย คงถึงก่อนบ่ายสามคะ” ปลายสายคือนายตำรวจท่านเดิมที่ร่วมงานกันสัปดาห์ที่แล้ว หลังความผิดพลาดนั้น เราเรียกประชุมและตกลงกันว่าทีมเดิม แผนเดิม เวลาเดิม เพิ่มเติมคือเกณฑ์เจ้าหน้าที่มารอบนี้ 60 คน มันใจว่าทางสนามฟุตบอลคงคาดไม่ถึงว่าเราจะไปตรวจซ้ำ แผนส่วนตัวของฉันวันนี้คือใส่เสื้อกีฬาเชียร์ฟุตบอล ใส่กางเกงยีนส์ แต่งหน้าทำผมให้สวย ขับรถส่วนตัวไปเอง เหมือนเป็นพริตตี้สวย ๆ กลมกลืนกับผู้มาเชียร์กีฬา ไม่เป็นเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเหมือนครั้งก่อน ฉันไปถึงบริเวณสนามฟุตบอล 15.00 น. ทีมมาพร้อมทุกคนแล้ว

“จำแทบไม่ได้เลยครับ” นายตำรวจทักฉัน

“เรานี่คือเหมือนกันนะ” นายทหารท่านเดิมพูดกับฉันพร้อมส่ายหน้าเบา ๆ และพูดต่อ

“เราเริ่มเดินเลยนะครับ วันนี้คนไม่เยอะ น่าจะง่ายกว่าอาทิตย์ที่แล้ว”

“หนูขอเดินช่วงกลางที่มันกะ เดิน ด้านหน้าคงไม่ค่อยเหมาะสม” ฉันทิ้งตัวไว้ก่อนว่า จะไม่แสดงตัวเป็นเจ้าหน้าที่ และเราก็กเดินเรียงกัน เข้าไปรอบบริเวณสนาม ฉันทิ้งกายพยายามทำตัวให้ คล้ายกับผู้มาเชียร์กีฬา และก็เป็นจริงตามคาด ครั้ง นี้ไม่มีกลุ่มชายฉกรรจ์คล้ายนักเลงเลย เรา ปฏิบัติงานได้ตามที่วางแผน เน้นประชาสัมพันธ์ แนะนำ สำหรับรายที่ไม่ปฏิบัติตามจะถ่ายภาพ ประกอบหลักฐาน เรียกดำเนินคดีต่อไป ระหว่าง เจ้าหน้าที่ตำรวจขอบัตรประชาชนผู้ที่ฝ่าฝืนอยู่นั้น มีชายวัยกลางคน จำนวน 3 คน เดินตรงเข้ามาและ พูดกับฉันว่า

“บอกแล้วใช้ไหมว่าไม่ให้มาอีก” ชายคนที่ 1 พูดด้วยน้ำเสียงโมโห

“นี่พูดไม่รู้เรื่องนะเนี่ย” ชายคนที่ 2 พูด พร้อมจ้องหน้าฉันเขม็ง

“พี่จะมาเอาอะไร” ชายคนที่ 3 พูดเสียง เบาที่สุด

ฉันตกใจมากที่ชายทั้ง 3 คน ตรงมาที่ฉัน แบบไม่ได้ตั้งใจ ในใจก็เกิดคำถามว่า เขาเป็นใคร เขารู้จักเราได้ยังไง ทำไมไม่เดินไปหาหัวหน้าทีม ที่ อยู่ด้านหน้า มาพูดกับเราแบบนี้ได้ยังไง มาทำ ภารกิจกับเราซึ่งเป็นผู้หญิงแบบนี้ได้อย่างไร และเริ่ม รู้สึกลัวขึ้นมาทันทีเมื่อชายกลุ่มโตผิวเข้มก้าวเข้า มาใกล้มากขึ้น คล้ายกับผู้ชายกำลังจะชกต่อยกัน ทันใดนั้นนายตำรวจจากเดินอยู่ด้านหน้าของทีม รีบพุ่งเข้ามา

“คุณทำแบบนี้ไม่ได้ ทำแบบนี้ กับ เจ้าหน้าที่ไม่ได้” นายตำรวจพูดพร้อมกันตัวชาย

กลุ่มโตออกไป

“อาทิตย์ที่แล้วบอกไปแล้วว่าไม่ให้มาอีก แล้วมาอีกทำไม” ชายกลุ่มโตตะคอกใส่ฉัน

“มาตรวจตามแผนค่ะ” ฉันพยายามตอบ ไม่ให้เสียงสั่น

“เรามาทำตามหน้าที่ เห็นทำผิดก็ ประชาสัมพันธ์ แนะนำ ตักเตือน แต่บางเจ้าก็เยอะ เกินไป บอกก็ไม่ฟัง ไม่ให้ความร่วมมือเจ้าหน้าที่ เลย ” นายตำรวจช่วยอธิบาย

“แล้วจะให้ทำยังไง ก็ขาย ก็กินกันอยู่” ชายคนเดิมยังคงเถียงเสียงแข็ง

“พูดแล้วฟัง ปฏิบัติตาม เราก็ปล่อยไป แต่ ถ้าไม่ฟังก็ขอให้ผู้รับผิดชอบไปเสียค่าปรับตามกฎหมายครับ” นายตำรวจตอบทันที

“ผมดูแลร้านทั้งหมดในสนาม ให้ผมเสีย ค่าปรับได้ไหม” ชายอีกคนที่ใส่เสื้อกีฬาสวมกางเกง ขาสั้นเดินเข้ามาประชิดตัว

“คุณเผลอว่าไงครับ” นายตำรวจถามฉัน

“ก็ได้ค่ะ” ฉันตอบไปพร้อมกับคิดในใจว่า นี่ดีกว่าอาทิตย์ที่แล้วเยอะเลย อย่างน้อยก็ได้ ดำเนินคดีเปรียบเทียบปรับ ในเบื้องต้นถือว่าบรรลุ เป้าหมาย

พอตั้งสติได้ ฉันก็นึกถึงแผนการในครั้ง ต่อไปว่าจะเข้ามาตรวจอีกอย่างไร ที่แน่ ๆ คือ แผนการปลอมตัวเป็นพริตตี้แบบนี้ไม่เวิร์คเลย ใคร ๆ ก็จำหน้าเราได้แล้ว แต่ก็ยังแอบคิดเข้าข้าง ตัวเองว่า การลงทุนทำสวยของฉันทันทีนี้ ต้องมี ส่วนช่วยทำให้ชายกลุ่มนั้นใจอ่อนจนยอมไปเสีย ค่าปรับง่าย ๆ แน่นนอน